

Ні, не в магічнім, кришталевім шарі!
Ясне, чітке спасіння від незгод
І негараздів, які ми переживаєм, –
Це дух козацтва, дух шукачів пригод,
Яким ми завжди ворога долаєм!
Ми знову будемо міцнішими від тих,
Хто так бажав нам смерті. Проклятуці
Ті вороги хай згинуть! А наш сміх
Хай знову пролуна
Від озера Сасик і до Сумської пуші.

***

Пройдуть часи... Не я, так хтось другий
Тобі відправив би листа такого.
Але не факт, що цей самий «другий»
Буде нащадком він козацтва ледь живого...
Твій вірний друг

ПРО ЩО СПІВАЄ ТАРАСОВА КОБЗА?

Катерина Добролежа

У житті кожного українця ім'я Т.Г. Шевченка - великого філософа, художника, поета, митця, сповідника неосяжної душі нашого безсмертного народу - асоціюється не лише з сивим минулим, але й із сучасністю, так глибоко увійшло воно до нашої свідомості.

Чому ж ми цитуємо слова Кобзаря, починаючи зі шкільної лави і до поважного віку, чому Тарасова мужність не гасне з роками?

Звичайно, великий поет створив безмежне та безцінне надбання українського слова, його творіння є геніальними, його слава поширена у всьому світі.

Проте слід замислитися над тим, що кожне Тарасове послання є наразі актуальним. Його «Заповіт», «Послання», «Сон», «І мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнєє посланіє...» та ще безліч інших творів нібито віддзеркалюють сучасну реальність, хоч і прикро це констатувати.

Ми досі не навчилися боротися з неповагою до власної нації, «скидати окуви», - і за це платимо власною волею і спокоєм.

В якості доказу наведу такий приклад. Вірш «Бували війни й військовії свари» наповнений картинками з українського сьогодення – скрутної ситуації, пов'язаної з кризою українського слова, гідності нашого народу, цілісності та самобутності нашої нації.

«Остались шашелі; гризуть, Жеруть і тлять старого дуба...», - писав Шевченко багато років тому. Ця ситуація вимагає негайної згуртованості, зосередження всіх наших сил задля подолання лютого ворога. Прояви агресії, які ми спостерігаємо на теренах нашої молодій держави, мають бути погашені мужніми «зеленими паростями», - захисниками свого народу.

На жаль, панство, яке було за часів Шевченка, лише дещо видозмінилося, трансформувалося, проте не припинило своїх посягань на чесний, славний український народ. І не потрібно чекати, коли «не стане ідола святого», слід вже зараз крок за кроком чинити опір «нянкам, дядькам отечества чужого».

Так писав Кобзар. Він знав, що його слова стосуються не лише сучасників, адже працьовитий народ, родюча земля, самобутня культура, співуча мова завжди будуть об'єктом заздрощів та зазіхань. Саме тому його спадщина виступає, окрім іншого, ще й певною «скарбницею порад», тим гаслом, яке ладне полонити кожне серце, згуртувати сили, підкріпити дух.

Так про що ж так співає Тарасова кобза? Про кожного з нас, про наш внутрішній промінь, що ще жевріє надіями на кращу долю, та про любов до своєї землі. Про наше сучасне і майбутнє, нашу волю і мрію. Про те, якою необхідною є постійна боротьба, від якої не втекти.

Закінчити хочеться зверненням до особи самого натхненника, Тараса Шевченка: «І тебе, Тарасе, «в сім'ї вольній, новій» ми пам'ятаємо, шануємо і згадуємо «незлим тихим словом». Дякуємо, що ти з нами щодня і щогодини в серці та думках! Ми обов'язково встанемо в колін і заживемо, «і небагатії, невбогі».

***

Владислав Крайник

Любий друже, товаришу по духу. Розповім тобі, про що співає твоя кобза сьогодні. А вона співає про новий розкол, та вже не на Лівий і Правий берег, а на Схід і Захід. Повторюється стара історія з новими обличчями. Частина України знов русифікується, та не тільки мовно, а й морально.

Все це відбувається нахабним способом, «по-братськи».

Та справжні українці не змінилися. Затиснуті, але не загнані. Неньку треба любити, та не всі це розуміють, чи навмисне не хочуть розуміти. І ось що маємо.

Проте, є патріоти в країні, що духом єдині. Воюють з ворогами сучасні козаки, у негоді та злиднях, зі зрадниками борються, воюють. І жителі свідомі їм допомагають.

Ми будемо стояти, свого не віддамо. «Борітеся – поборете»; – ось із чим йдемо. Пробач за наших дурнів, але така в нас доля, тяжка і клопітка. Можливо, біди в нашого народу колись і закінчатся, та не сьогодні. На цьому все, не маю більше часу.